

PHẦN THỨ HAI

CHƯƠNG VII

Một buổi chiều trong những buổi chiều Tuyết ngồi một mình buồn tẻ, ngây ngất trông qua cửa sổ nghĩ tới hiện tại và tương lai. Sự lo ngại vẫn vờ vừa thoáng qua tâm hồn nàng khiến nàng cảm thấy – tuy cảm thấy một cách lơ mờ – sự trống rỗng của đời nàng.

Chương đi dạy học ở trường tư chưa về. Đã mấy tuần nay vì muốn thực hành bản chương trình tiết kiệm, nàng khuyên Chương dạy học tư để kiếm thêm tiền. Chương vẫn tỏ lòng cảm ơn nàng về việc ấy, mà nàng vẫn lấy làm tự phụ đã giúp Chương được việc ấy. Nhưng chiều hôm nay, nàng nhận thấy rằng đó là một sự bủn xỉn, nhỏ nhen: “Tiền! Can chi mình phải nghĩ đến tiền!”

Có ai cười nói từ ngoài cổng đi vào. Nghe tiếng quen quen, Tuyết nhìn ra, rồi vui vẻ đứng dậy chạy vội xuống sân, kêu:

- Trời ơi! May quá, mời hai chị vào chơi.

Tuyết tưởng như hai người bạn đem lại cho nàng sự vui đã mất, những ngày sáng sủa đẹp đẽ của quãng đời phóng đảng khi xưa.

Trong hai người đến chơi, một người, cô Thúy, là bạn láng giềng cũ của Tuyết, khi Tuyết còn thuê nhà ở riêng trong một khu phố hẻo lánh kia: Thúy lúc đó là đang là vợ một viên đội Tây kiết.

- Lâu nay không gặp, nhớ quá.

Tuyết chẳng biết nói câu gì để trả lời Thúy, nhắc đi nhắc lại mãi:

- Quý hóa quá, quý hóa quá!

Thúy nhìn bạn, hơi lấy làm lạ:

- Học đâu được cái giọng quê mùa ấy thế?

- Quý hóa là cái quý gì?

Bấy giờ Tuyết mới nhận ra rằng thói quen, nàng đã nhiễm cử chỉ và ngôn ngữ của tình nhân. Bẽn lẽn, nàng nhìn bạn, nói lảng:

- Chị Lan bây giờ ở đâu nhỉ?

- Chẳng ở đâu cả, vẫn ở nhà thôi.

Tuyết cười:

- Thế lại còn bảo chẳng ở đâu cả.

- Ở nhà thì sao gọi ở đâu được?... À này, hôm nay gặp Văn.

Tuyết, cặp má đỏ ửng, nhìn ra sân, vờ lơ đãng không nghe. Lan nói luôn:

- Hôm qua gặp Văn, Thúy với “moa” đương lớn vồn ở “Luy-xi” thì Văn gọi. Hấn đi với... với ai, Thúy nhỉ?

- Hanh.

- Ừ, với Hanh. Rồi cả đêm hôm qua, bốn đứa lu bù ở tổ quý đằng Hàng Đầy. Tuyệt rùng mình, lo lắng nhìn đồng hồ treo.

- Ấy, Văn nói chuyện “moa” mới biết “toa” ở đây đấy chứ... Nhưng làm gì mà lảm la lảm lét, nhìn ngược nhìn xuôi thế?

Thật vậy, Tuyệt luôn luôn xem giờ và ngó ra cổng.

- Nhà tôi sắp về.

Tuyệt cho là mình nói hớ chữa liền:

- Chương sắp về.

- Sắp về thì sao? Cậu sợ nó thế kia à?

- Nó ghen lắm kia.

Thúy vỗ tay cười rộ:

- Ồ! Khá nhỉ! Ngày nay Tuyệt lại sinh ra nhát nhác nữa kia đấy.

Lan cũng cười, nói tiếp:

- Trời ơi! Chị Tuyệt tôi mà lại sợ nó ghen!

Tuyệt muốn lảng sang chuyện khác, cầm vạt áo Thúy ngấm nghĩa:

- Hàng bom bay này nhả lắm nhỉ?

- Xoàng chứ nhả gì mà nhả, chị cứ giấu mãi... Nhưng này, sao bây giờ chị ăn mặc lòi thoi thế? Với lại không có tiền mua phấn hay sao mà mặt để một mạc trông như cô bé nhà quê thế kia?

- Tôi ở nhà nên không đánh phấn đấy chứ.

- Vậy đánh phấn đi, rồi lại chơi đằng này với chúng tớ một lát.

Tuyệt ngần ngại:

- Hấn sắp về... Thôi, để khi khác.

Lan lạnh lùng kéo Thúy đứng dậy:

- Thôi vậy, chúng tôi về vậy.

Tuyệt ngấm nghĩ. Nàng bỗng có dáng quả quyết bảo bạn:

- Hai chị ngồi chờ tôi một tí, tôi xuống ngay nhé.

Rồi nàng chạy tuốt lên gác. Khi điểm trang xong, và trông vào gương thấy nhan sắc đôi khác hẳn, nàng mơ màng nhớ ngay tới quãng đời vui sướng. Cô thiếu nữ đứng trong gương đối với nàng như người xưa hiện về, một người chết

sống lại, và hoạt động trong lành không khí mịt mù, huyền bí. Cho đến cả cái hoàn cảnh xưa cũng như đương bao bọc lấy mình nàng.

Một dịp cười dưới nhà đưa lên ròn rã. Tuyết dăm dăm nhìn vào gương, tưởng tượng hiện lên và đứng quay quần lấy nàng, hết thấy những bạn chơi bời thuở trước. Nàng cũng cất tiếng cười đáp lại, cảm thấy tâm trí nhẹ nhàng, khoan khoái lâng lâng.

Vừa hát nghêu ngao, nàng vừa bước xuống gác. Một phút quên lãng sự giả dối, sự gìn giữ buộc đã khiến linh hồn chân thật, phóng đạt, sùng sục, sôi nổi trong trái tim, trong mạch máu.

Thấy vẻ mặt nàng tươi tắn, đôi má nàng hồng đào, cặp mắt nàng sáng quắc, Thúy thì thầm bảo Lan:

- Con điên nó đã lên đấy. Ngày xưa ở gần nhau, mỗi khi con điên nó lên là nó làm đến buồn cười.

Tuyết phưỡn ngực đi lại chỗ hai người:

- Hai cậu xem tôi có còn là Tuyết năm xưa nữa không?

Thúy nghiêng đầu ngắm nghía, khen:

- Hơn! Đẹp hơn!

Lan nói tiếp:

- Ừ, “toa” đẹp hơn thật đấy! Có lẽ vì độ này ít thức đêm, ít lu bù chứ gì.

Thúy cười:

- Chuyện! Bây giờ đã là bà độc thì phải chững chạc ra phết chứ!

Tuyết vẫn hát huyền thuyên, chẳng lưu ý đến những lời bình phẩm. Lan kéo tay nàng:

- Có em đi cho người ta bảo cái này không. Bây giờ thì đi chơi thôi!

- Đi đâu?

- Lại đằng Hàng Đầy.

Thúy vui vẻ:

- Ừ, phải đấy! Đi!

Tuyết ngây người suy nghĩ một phút rồi hỏi:

- Nhà ai đấy nhỉ?

- Nhà Bàng. Ồ! Chị chưa lại chơi lần nào à?

Tuyết lại mơ mộng như ban nãy. Theo chị em bạn đến những nhà không quen biết rồi ngủ một hai đêm ở đây, ngày xưa Tuyết cho là rất thường. Ngay bây giờ, nàng còn tưởng tượng thấy mùi khói thuốc phiện thơm ngào ngạt, mùi men sâm-banh bốc nồng nàn ở trong một căn phòng nhỏ, ấm cúng, trang hoàng

theo kiểu tối tân. Trong khi Tuyết như đương sống lại một quãng đời qua, thì tiếng Lan thỏ thẻ dịu dàng bên tai:

- “Moa” nghe nói bây giờ “toa” khô sở, nghèo kiệt lắm, phải không?

Tuyết đứng im, không trả lời. Lan lại nói:

- “Moa” cũng chịu “toa” gan thật, ở mãi được với lão giáo gàn ấy... Hẳn nợ như chúa chõm, phải không? “Moa” thấy Hanh bảo thế. Có nhan sắc như “toa” thì làm một bà hoàng, mới xứng đáng.

Tuyết vẫn không trả lời, Lan nói tiếp:

- À, “toa” có nhớ Hanh không nhỉ? Hẳn bảo hẳn gặp “toa” ở Đồ Sơn. Hẳn giàu lắm, “toa” ạ. Hôm nợ ra Hải Phòng, sáu đứa chúng “nu” xếp như cá hộp lên ô-tô của hẳn. Buồn cười quá!

Lan ghé tai Tuyết thì thầm mấy câu, khiến Tuyết càng do dự. Lúc bấy giờ có tiếng giầy ở cổng đi vào. Tuyết giật mình như tỉnh giấc mộng. Nhưng Lan không biết, vẫn còn nói:

- Đi! Lại ngay chẳng họ chờ!

Tuyết bậm Lan bảo im. Chương đã vào đến phòng khách ngả đầu chào rồi dăm dăm nhìn Tuyết, hỏi:

- Mình định đi chơi đâu đấy?

Tuyết luống cuống trở hai bạn, giới thiệu với tình nhân:

- Chị Lan, anh ấy làm... anh ấy buôn bán ở Hải Phòng. Còn đây là Thúy làm... bà đỡ. Chương lại ngả đầu chào một lần nữa:

- Mời hai bà ngồi chơi.

Chàng toan bước lên gác thì Lan cố lấy giọng nhu mì, chân thật nói với chàng:

- Chúng tôi xin phép ông cho bà đi chơi với chúng tôi một lát...

Nhoẽn một nụ cười rất tình, nàng nói tiếp:

- Có được không ạ?

Chương cũng cười, đáp lại một cách rất thẳng thắn:

- Thưa bà được.

Tuyết nhìn Chương lo ngại thì chàng lại bảo:

- Kìa, sao mình không đi chơi với các bà ấy?

Rồi chàng nói với Lan và Thúy:

- Lâu nay nhà tôi chẳng đi chơi đâu.

Thúy cười:

- Vâng, tôi biết. Bây giờ chị tôi tu lắm.

Tuyết rùng mình. Cái giọng giả dỗi của cánh bạn chơi bời, nàng nhận thấy trái ngược hẳn với giọng thành thật, không một chút nghi kỵ của Chương. Hồi hận, nàng nhìn Chương, như van chàng giữ mình ở nhà. Nhưng Chương ung dung bước lên gác. Lan khúc khích cười bảo Tuyết:

- Thằng già ngốc tê! Bảo sao cũng nghe... Vậy ta đi thôi.

Tuyết lắc đầu:

- Thôi, hai chị đến, tôi bận không đi được.

Thúy chau mày:

- Bận cái gì?

Hai người bạn cố nài nỉ, nhưng Tuyết nhất định từ chối. Nàng không muốn lừa dối một người dễ tin như Chương...

Mười lăm phút sau, Chương ở trên gác xuống thấy Tuyết chống tay vào cằm, ngồi mơ mộng. Chàng lại gần sẽ đụng vào vai nàng, khiến nàng giật mình quay lại.

- Mình không đi chơi?

- Không.

- Sao lại không đi?

- Không muốn đi.

- Mình sao vậy?

- Chẳng sao cả.

Cái tính khó chịu của Tuyết thường có. Chương đã quen lắm. Chàng không hiểu mà cũng không tìm ra để hiểu vì sao Tuyết bỗng có lúc buồn rầu, cáu kỉnh như thế.

Nhưng trái với mọi lần nàng ủ rũ, ngây ngất vì nhớ lại những ngày vui thú đã qua, lần này nàng chỉ khó chịu vì tính quá thật thà của Chương. Lừa dối một người đa nghi, hay ghen, hay nói bóng nói gió, nàng cho là một sự rất thường, xứng đáng với hạng đàn ông ấy. Nhưng lừa dối, một người không hề lưu ý đến sự lừa dối, coi kẻ lừa dối mình như vẫn trung thành thì thật là làm một việc rất ghê tởm, xấu xa. Chương nhắc lại câu hỏi:

- Nhưng Tuyết làm sao thế mới được chứ?

- Đã bảo chẳng làm sao cả mà lại.

- Mặc kệ vậy!

- Phải đấy, cứ để mặc xác tôi là hơn hết.

Chương lảng ra sân. Một lúc sau vào, chàng vẫn thấy Tuyết ngồi y nguyên như cũ. Chàng đến gần, âu yếm:

- Hình như Tuyết khó ở thì phải.

Bây giờ Tuyết hơi hối hận về lời nói không được ôn hòa của mình, yên lặng ngồi nghe.

- Anh xem ra hơn tuần lễ nay, Tuyết kém ăn, kém ngủ. Nếu Tuyết cần uống thuốc thì anh đưa lại chữa ở bệnh viện của một người bạn...

Hai chữ bệnh viện khiến Tuyết rùng mình nghĩ đến Văn. Chương lại nói tiếp:

- Phải đấy. Tuyết nên chữa cho được khỏe mạnh...

- Nhưng tốn tiền lắm, mình ạ.

- Không đâu. Minh là bạn của anh...

- Được!

Tuyết đứng dậy hấp tấp lên gác như để lấy vật gì đó bỏ quên. Chương có ngờ đâu rằng vì nghe thấy chàng đọc đến tên một anh tình nhân cũ. Tuyết đã vội vàng bỏ chạy.